

Stukken voor de Redactie te zenden vóór den 15en der maand aan: G. D. DUURSMA. Rijperkerk, post Hardegarijp (Friesland).	Redactie: G. D. DUURSMA. Girorekening No. 133550 - Rijperkerk (Fr.)	Alle correspondentie te richten aan het Secretariaat Adres: Mej. J. J. E. v. D. THOORN, Amalia van Solmsstraat 80, DEN HAAG.
Bestuur: A. F. H. BUINING, Voorzitter, Hoorst. Hamersveld; Mej. J. J. E. v. d. THOORN, Secretaresse, den Haag; G. D. DUURSMA, Penningmeester, Rijperkerk, post Hardegarijp (Friesland); M. W. B. VAN OOSTEN, Den Haag, de Ruyterstraat 18.		

LOBIVIA Br. et Rose.

II

L. corbula (Herrera) Br. et R. Herrera in „Rev. Univ. Cuzco”, 8 : 61. 1919, als *Mammillaria*. Is vermoedelijk identiek met *L. Maximiliana* Heyder. Zie verder bij deze soort.

L. Drijveriana Bckbg. in „Der Kakteenfreund”, 1933, 2e jaargang, nrs. 8 en 9, pp. 91 en 103, fig. p. 103. De plant heeft een dikken penwortel en is tot 15cm lang en 3-8 cm in doorsnede. Randdoorns ongeveer 10-12, witachtig, ongeveer 0,5cm lang. Middendoorns 1-4, die eerst op lateren leeftijd verschijnen, bruinachtig wit tot pikzwart, 1-4 cm lang, soms aan de punt iets haakvormig gebogen. Bloem lichtgeel, stempel groen.

In „Blätter für Kakteenforschung” 1934/5 noemt B a c k e b e r g nog de variëteiten *aurantiaca*, met oranje bloem en purperen stempel en *nobilis* met donkerrood oranje bloem en licht purperen stempel, en in dezelfde uitgave van 1934/6 beschrijft hij de variëteit *astrantheme* met zeer smalle areolen, ongeveer 12 kamvormig gestelde doorns met een donkere middendoorn van 8 mm lengte. Bloem lichtgeel met smalle bloembladen.

L. Duursmaiana Bckbg. in „Kaktus A B C”, 1936, p. 414. Plant tot 4 cm breed. Aantal ribben 10-14, tot 6 mm breed en 4 mm hoog. Doorns 10-14, gebogen, 4-10 mm lang. Bloem mij onbekend.

L. famatimensis (Speg.) Br. et R. Spegazzini in „Anal. Soc. Cient. Argentina”, 1921, 92 : 44. als *Echinocactus*. B r i t t o n e n

R o s e deelen deze plant in hun „The Cactaceae”, deel IV, p. 286, in bij *Lobivia*. De planten, die thans onder dezen naam voorkomen zijn door B a c k e b e r g ook ingedeeld in het geslacht *Lobivia*, ondergeslacht *Neolobivia*. Serie 10: *Famatimenses*. Aangezien door ons voor deze plantengroep het geslacht *Hymenorebutia* werd opgesteld zullen deze planten aan het slot van dit artikel behandeld worden. 1)

L. fallax Oehme in „Kakteenkunde”, 1939, pp. 416, fig. p. 4. Plant kogelig zuilvormig. Ribben 12, scherpkantig. Randdoorns 7-9, de bovenste 2-3 cm lang en iets naar boven gebogen. de onderste 3 lichter van kleur, tot 2.5 cm lang, de overige dunner, lichtgrijs en tot 1.5 cm lang. Middendoorn 1, tot 4.5 cm lang, eerst grijs-roodachtig, zwart, later grijs, iets naar boven gebogen. Bloem citroengeel, 6-7 cm lang en 5-6 cm in doorsnede. Hoort tot de groep van *L. aurea*.

L. ferox Br. et R. in „The Cactaceae”. 1922, III, pp. 50/51, fig. p. 51, Deze plant is geen *Lobivia* doch hoort thuis bij *Pseudolobivia*.

L. grandiflora Br. et R. in „The Cactaceae”, 1922, III, p. 57. Plant 7.5 tot 10 cm in doorsnede en 15-20 cm lang. Ongeveer 14 ribben. Areolen ongeveer 1 cm van elkaar. Ongeveer 15 doorns, die 1 cm lang zijn en geelachtig van kleur. Bloem 10 cm lang, rood van kleur. Deze soort wordt door F r i c ingedeeld bij het geslacht *Chamaecereus*. Zie ook „Beiträge zur Sukkulantenkunde und -pflege”, 1942, 1e afl., pp. 115.

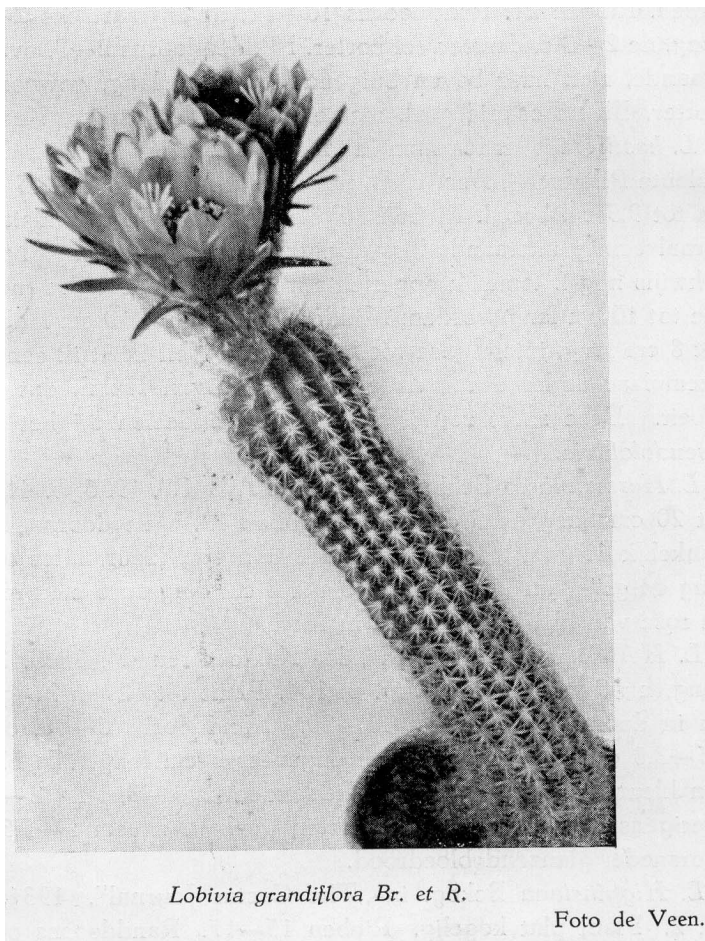
L. grandis Br. et R. in „The Cactaceae”, 1922. III, p. 58/59, fig. p. 58. Plant 25 cm lang, helder groen, Ribben 14-16, 2 cm hoog. Doorns 10-15, geel met bruine punten, 6-8 cm lang. Bloem 6 cm lang, wit. Deze plant zou tot het door B a c k e b e r g opgestelde geslacht *Soehrensia* behooren, evenals de niet door mij opgesomde *L. Bruchii* Br. et R.

L. Haageana Bckbg. in „der Kakteenfreund” , 1933, 2e jaargang, nr. 8, p. 90, fig. p. 90. De plant is tot 30 cm hoog en tot 10 cm in doorsnede. Ongeveer 20-22 ribben. Randdoorns 12- 15, spreidend gesteld, de bovenste 12 mm, de onderste tot 5 mm lang, witgrijs van kleur. Middendoorns 4, kruisgewijs gesteld, tot 4 cm lang. eerst witgrijs en onderaan iets geelachtig, later zwart. Bloem ongeveer 3.5 cm lang en geelachtig rood van kleur. In „Blätter für

1) Het geslacht *Hymenorebutia* werd opgesteld door Fric et Buining-M. W. B. van Oosten.

Kakteenforschung" 1934/1 wordt de bloem helder geel genoemd en tot 7 cm lang.

B a c k e b e r g noemt verder nog in „Kaktus A B C" 1936, p. 236, de variëteiten: *albihepatica*, *bicolor*, *chrysantha*, *cinnabarina*, *durispina*, *grandiflora*, *stellata* en *leucoerythrantha*, die echter geen van alle volgens geldende regelen beschreven zijn. In „Blätter für

Lobivia grandiflora Br. et R.

Foto de Veen.

Kakteenforschung", 1935/11 worden de variëteiten *albihepatica* en *chrysantha* beschreven, de in „Kaktus A B C" beloofde Latijnsche diagnose komt in dit werk echter niet voor.

L. haemathantha Spegazzini in „Cact. Plat. Tent.". 1905. p. 498. no. 81 als *Echinocactus*. De plant is 5 cm hoog, 6 cm breed en

frischgroen van kleur. Ribben 11. Randdoorns 5-6, ongeveer 5-10 mm lang, tegen de plant gedrukt. Middendoorns 3, zwak teruggebogen, grijs, de punt bruinachtig. 3-5 cm lang. De bloem is donker bloedrood van kleur. Meeldraden in 2 series, rose van kleur, de helmknopjes wit evenals de 9-12 stempels.

L. Hardeniana Bödeker in „Jahrbuch der D.K.G.“, 1935, pp. 24/25, fig. p. 144. Plant vlak tot langwerpig kogelig en tot 6 cm breed. Ribben 21. Randdoorns 10-12, de zijwaartsche 2-3.5 cm lang, de 2-3 onderste veel korter. Middendoorns 2-3, over elkaar staande, zich naar boven buigend, tot 5 cm lang, gewoonlijk iets korter. Bloem oranje geel, met oranje roodc randjes. Keel groen.

L. hastifera Werdermann in „Blühende Kakteen und andere sukulentc Pflanzen“, Dec. 1938, nr 151 met fig. Plant tot 8.5 cm hoog en tot 9.5 cm breed. Ribben 16. Randdoorns 5-7, randstandig en straalvormig uitstaand, krachtig, ongeveer 1 cm lang, bovendien dikwijls nog 2 tamelijk opgerichte middendoornachtige randdoorns, die tot 10 cm lang worden. Middendoorns 4, tot 10 cm lang. Bloem tot 8 cm lang, intens rose-rood van kleur. Zelf bezit ik een import-exemplaar onder dezen naam, afkomstig van Hahn, dat rose-wit bloeit. Deze soort zou ik bij voorkeur indeelen bij het geslacht *Pseudolobivia*.

L. Hermanniana Hckbg. in „Kaktus A B C“, 1936, p. 413. Plant tot 20 cm hoog en 5 cm breed. Ribben 13. Vele doorns, die aanvankelijk 15 mm lang zijn en geelbruin van kleur, later tot 6 cm lang en grijs van kleur. De bloem is 8 cm lang en 6 cm breed, violet rose van kleur, overgaand in rood.

L. Hertrichiana Bckbg. in „der Kakteenfreund“, 1933. 2e jaargang, nr. 9, pp. 103/104, fig. p. 104. Plant tot 12 cm hoog en 8.5 cm in doorsnede. Ribben 11-20. Randdoorns 6-10, ongeveer 1.5-3.8 cm lang, de onderste ongeveer 7 cm lang, alle bleekgeel van kleur met donkere punt. Middendoorns 1-3, lang 2-3.5 cm, overigens als de randdoorns, bruin gevlekt. Bloem 5-5.5 cm in doorsnede, glanzend bloedrood.

L. Higginsiana Bckbg. in „The Cactus Journal“, 1934, p. 2, no. 2. Plant plat kogelig. Ribben 15-17. Randdoorns ongeveer 10, de kortste 6 mm, de beide bovenste tot 4.5 cm lang. Een middendoorn tot 7.5 cm lang, opwaarts gebogen en dikwijls met de andere verward. Bloem 6 cm lang, buitenste bloembladen rozenhoutkleurig, de binnenste geelachtig.

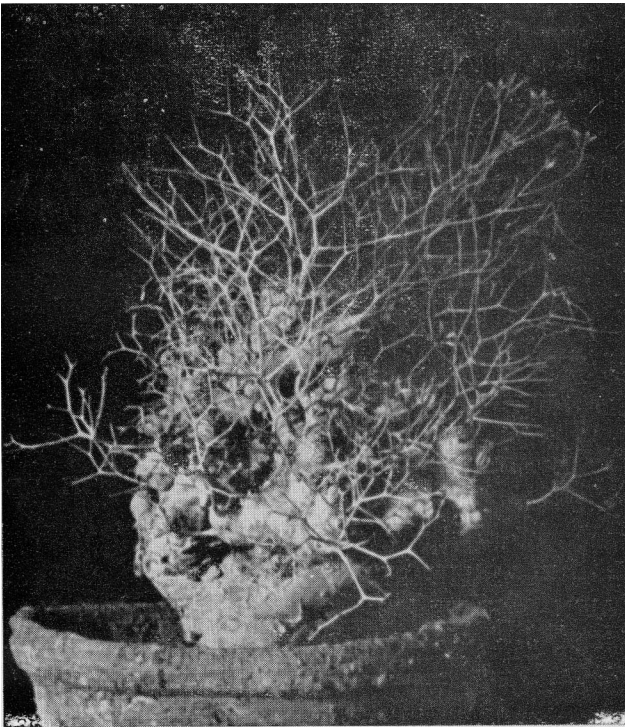
(Wordt vervolgd.)

A. F. H. BUINING.

COTYLEDON RETICULATA Th u m b.

Het geslacht *Cotyledon* werd ingesteld door L i n n a e u s; het behoort tot de groote familie der *Crassulaceae*.

De planten, behorende tot het geslacht *Cotyledon*, vormen succulente struiken of half struiken, welke in habitus sterk uiteen loopen. Men vindt er mooi behaarde en wit berijpte planten onder, zooals de ons allen bekende *Cotyledon undulata* Haw., doch de meeste soorten zijn kaal. De bladen zijn succulent en kruisgewijs of wisselstandig geplaatst, ze vallen bij sommige soorten in den

Cotyledon reticulata Thumb.

Foto de Veen.

rusttijd af. Het voornaamste kenmerk is verder, dat de bloeiwijze eindstandig is, eindigend in een lossen bloemtros, welke meestal hangt. De bloemen zijn over het algemeen vrij groot en 5 tallig, dus met 5 kroonslippen, welke gebogen of gekruld zijn. Ze hebben 5 of een meervoud van 5 meeldraden of stempels. Het buisvor-

mige deel van de bloemkroon is buikvormig verdikt. De kelkblaadjes zijn korter dan de bloemkroon. Er zijn 10 meeldraden.

Een aparte verschijning onder de Cotyledons is *Cot. reticulata* Thumb. Deze plant wordt 35 cm. hoog. De dikke stam heeft korte tuberkelachtige vertakkingen, waarop de 4-6 blaadjes kruisgewijs bij elkaar zijn geplaatst. Deze blaadjes, welke een lengte van 7 cm. bereiken zijn meestal cilindrisch, aan den binnenkant een weinig gegroefd; eindigend in een bruinen spitsen top. De blaadjes vallen in den rusttijd af.

De bloemsteel is opstaand en vertakt, wordt later houterig en blijft bestaan, zoodat een warnet van fijne takjes wordt gevormd. aan welk verschijnsel de plant haar naam te danken heeft (reticulum is het verkleinwoord van rete, dat net beduidt). Het net van fijne takjes dient ter bescherming van het plantenlichaam. De bloemtros staat verticaal en is dus niet hangend. De bloempjes zijn onaanzienlijk en slechts 1 cm. groot, groengeel van kleur, in den zomer roodbruin gespikkeld, zoodat de bloempjes dan een roodbruin aanzien hebben. Typisch is, dat de bloemkelkjes loslaten en als sterretjes aan de steelresten blijven hangen, zooals ook op bijgaande afbeelding, welke een plant in rusttoestand voorstelt, te zien is.

Cotyledon reticulata is giftig en vrij zeldzaam. Ze wordt gevonden in de Karroo.

In ons land moet men haar in den zomer droog houden.

TH. DE HAAS.

HET LEEKENHOEKJE.

HET ZAAIEN.

De ervaren liefhebber, die over veel tijd, veel zorgvuldigheid en bovendien over bodemwarmte beschikt, zoodat hij zijn zaden kunstmatig de temperatuur, die voor het ontkiemen noodig is kan verschaffen, kan zaaien, wanneer hij wil, althans, wat het kiemen van zijn zaad betreft. Voor het opgroeien van de plantjes is het niet aanbevelenswaardig na half September nog te zaaien, daar zij door gebrek aan licht te veel rekken en dikwijls ten gronde gaan. Indien men in Augustus of in het begin van September zaait, is het beter die plantjes niet meer te verspenen, doch daarmede te wachten tot het volgende jaar.

De beginneling moet niet te vroeg zaaien, niet eerder dan de

tweede helft of het einde van April, wanneer hij vrijwel zeker is van warme, zonnige dagen en daarbij niet bevreesd behoeft te zijn, dat koude nachten zijn pas ontkiemde plantjes te veel schaden zullen. De beste tijd voor den geroutineerden liefhebber om te zaaien, ook zonder bodemwarmte is het einde van Februari of het begin van Maart, niet, omdat de plantjes na eenige maanden grooter kunnen zijn dan die, welke in April of Mei gezaaid zijn, maar omdat men dan zoo goed als geen last heeft van algengroei. Dit euvel treedt in Mei bij warm weer vaak reeds na eenige dagen op. Bodemwarmte doet iets sneller ontkiemen. De bekende, helaas overleden Mesemliefhebber, de Heer S w ü s t e zaaide al zijn Mesesoorten heel vroeg. In Februari stonden bij hem in de huiskamer op een tafeltje dicht bij het raam een groot aantal kleine potjes, ieder bedekt met een glaasje. 's Nachts wendde de tafel vlak bij de kachel gep!aatst om 's morgens voordat de kachel fel ging branden weer naar het raam te verhuizen. De kweeker T o g n i heeft ondervonden, dat het zaaien zonder bodemwarmte in Mei betere resultaten geeft dan in April, de in Mei geboren plantjes halen hun soortgenoten, die in April het levenslicht zagen, gemakkelijk in. Vele leden zetten in Maart of April 's nachts de zaaipan op den schoorsteenmantel, in den tijd, toen de kachel 's nachts aanbleef of op de centrale verwarming en overdag in het kasje totdat, na de ijsheiligen op 11, 12 en 13 Mei de kans op nachtvorst voorbij is. Koude nachten remmen den groei van onze jeugdige succulenten heel sterk.

Een tweede punt, dat den beginneling heel gewichtig toeschijnt is de samenstelling van de aarde. Ik krijg vaak een schrijven met de vraag: „Is deze samenstelling goed?” vergezeld van een opgave, die op een ouderwetsch apothekersrecept gelijkt. Over de samenstelling van de aarde behoeft men zich geen zorgen te maken, indien de grond maar goed doorlaatbaar is. De samenstelling is van weinig belang; men kan zelfs sommige zaden op een glasplaat of een papiertje laten ontkiemen, als men maar voor voldoende vocht en warmte zorgt. Gezeefde bladgrond met wat scherp zand (geen duinzand) is alles, wat men noodig heeft. Vooral niet te veel zand en zeker niet als men met bodemwarmte zaait, daar men dan last krijgt van korstvorming, waardoor het zand een korstige bruine massa vormt. Men geeft vaak den raad het zand goed te wasschen. Wanneer men echter zeker is van schoon, zuiver zand is dit overbodig. Verontreinigd zand of zand van twijfelachtige herkomst

moet men niet gebruiken, ook niet als het gewasschen is. Rivierzand, dat pas opgebaggerd is, bevat vaak veel klei. Voor het zaaien kan men deze klei uitwasschen, voor het verpotten heeft men de klei niet te verwijderen. Woont men in een streek, waar zand gegraven wordt, dan kan men daar zuiver zand koopen en het bovendien in onze ruilrubriek aanbieden in ruil voor zaden, stekken of planten. Vele grootstadsbewoners hebben vaak moeite met het verkrijgen van zuiver zand, goede klei of betrouwbaren bladgrond. Behalve zand heeft men voor het zaaien alleen goeden, gezeefden bladgrond nodig. maar geen klei, geen löss, geen kalk, geen mest, geen houtkool of gestampte leisteen. Houtkool, dat voor het opdrogen van snijwonden bij de cactusliefhebberij heel nuttig is en ook in kleine brokjes aan cactusaarde kan worden toegevoegd, heeft men bij het zaaien niet nodig. Een laagje houtskool op de aarde doet deze toeslaan en hard worden, waarbij het de schimmels of algen absoluut niet tegenhoudt. Eveneens blijft de oppervlakte van de aarde beter, wanneer men niet giet. doch de potten of zaaitesten in een bak lauw water zet, en het water op laat trekken. Men kan dan voor jonge zaailingen bij soorten die niet veel water verdragen nog zorgen, dat het water slechts tot halverwege of driekwart van het potje optrekt.

Het is aanbevelenswaardig bladgrond, waarvan de herkomst of samenstelling niet boven allen lof verheven is, te stoomen, d.w.z. al roerend verhitten, totdat de rug van de hand de warmte niet meer verdragen kan. Sommige huisvrouwen hebben vuurvaste vingers. zoodat de proef met den rug van de hand genomen moet worden. Het verhitten van de aarde verspreidt een zeer onaangename geur. Men kan ook de met aarde gevulde potten met kokend water overgieten. Het meeste ongedierte wordt dan gedood; schimmelvorming of algengroei wordt er niet door verhinderd.

Wanneer schimmels of algen optreden, helpt alleen het zoo spoedig mogelijk verspenen. Ook kan bij het allereerste begin het verwijderen van de aangetaste aarde het kwaad nog wel stuiten. Over het nut van chinosol zijn de meeningen verdeeld.

Voor het water geven kan men evenmin als bij volwassen planten vaste aanwijzingen geven. Men mag de aarde nooit geheel droog laten worden. Een dag te droog en te warm kan de pas ontkiemde planten te niet doen gaan.

Waar de beginnende liefhebber vaak niet aan denkt is het feit, dat verschillende soorten cactussen of vetplanten een verschillenden

tijd noodig hebben, voordat zij ontkiemen; daarom is het niet verstandig verschillende soorten in één zaaibak te zaaien. Er zijn succulenten, die na enkele dagen en andere, die pas na enkele weken ontkiemen. Wanneer men b.v. *Rebutia* en *Opuntia* in één pot zaait, is de eerste al lang verspeenbaar als de *Opuntia* nog niet is gekiemd.

De meeste Mesems beginnen na 5 a 6 dagen te kiemen, enige *Anacampseros*soorten ontkiemen zelfs binnen de 24 uur. *Dinteranthus* en *Lithops Vanzijlii* kiemen pas na enige weken. *Mammillaria's* kiemen evenals de meeste Cactussen na enige dagen, terwijl dit bij *Opuntia* en hooggebergte planten soms eenige maanden kan duren. Over het algemeen ontkiemen de zeer fijne en de zeer grove zaden het lastigste. Bij zeer fijne zaden en de soorten, waarvan de kiemplantjes langzaam groeien, zooals *Parodia* en *Dinteranthus* doet men het beste dicht open te zaaien, dit dicht zaaien verhindert ook den algengroei sterk, en met verspenen te wachten tot het volgende jaar. Bij zaaien met bodemwarmte moet men zoo, mogelijk een gelijkmatige temperatuur van ca. 70 graden (17 gr C.) zien te krijgen, bij welke temperatuur de meeste zaden kiemen.

Na enigen tijd moeten de plantjes verspeend worden. Voor Cactussen zegt men, dat de eerste doornbundeltjes zichtbaar moeten zijn. Over het algemeen kan men zeggen, dat de eerste fijne witte donzige worteltjes verdwenen moeten zijn en vervangen door de blijvende wortels. Zaden in hetzelfde bakje, die dan nog niet ontkiemd zijn kan men tot ontkieming brengen door de temperatuur tot 100 gr F. (30 gr C.) op te drijven. Zoo noodig moet men dit twee of driemaal herhalen, steeds zorgend voor voldoende vocht.

Zoolang de zaden nog niet gekiemd zijn, mag men als men vroeg zaait, de zaaitest met glas bedekt in de zon laten staan om het zaad zooveel mogelijk van de zonnewarmte te laten profiteren, doch pas ontkiemde planten moet men tegen de zon beschermen, door een vloeipapier op het glas te leggen, of een stuk karton voor het zaaibakje te zetten, omdat anders de jonge plantjes kunnen verbranden. Een uur te heet kan de pas ontkiemde plantjes doodden.

Cactuszaailingen hebben om goed te gedijen vochtige lucht noodig. Voor Mesemzaailingen legt men een houtje onder het glas of men verschuift de glasplaat een weinig om te luchten. omdat deze planten de zoogenaamde gespannen lucht niet goed verdragen. Daarom ook is het zaaien soort bij soort in kleine potjes aan te bevelen. Plaatst men deze potjes in een kistje, gevuld met natte

turfmolm en bedekt met glas, dan heeft men in zulk een miniatuur broeikas minder last van het uitdrogen van de aarde en heeft men minder vaak water te geven. Voor ontkieming zijn noodig vocht en warmte, het is de ondervinding, die leert, hoeveel vocht en hoeveel warmte noodig is. Voor de jonge plantjes voorkomen gedurende den zomer droogte, groote hitte en fellen zonneschijn. Heel wat goede zaailingen zijn, wanneer onverwacht de temperatuur in de kas te hoog werd, als de plantjes droog stonden verschroeid en als ze nat waren gekookt, in beide gevallen gingen ze onherroepelijk verloren.

Naar oud boerengebruik wordt wel eens aangeraden te zaaien bij opkomende maan; de belangrijke factoren zijn echter vocht en warmte en geenszins zonne- of maneschijn: daarom kan men ook zoo goed in huis zaaien. Vele zaden kiemen het beste bij half schaduw. Dit bemerkt men als men eens in Juni of Juli zaait. Het kan dan gebeuren, dat men langen tijd op het kiemen moet wachten; bedekt men de glasplaat met een stuk karton, dan ziet men na eenige dagen de plantjes te voorschijn komen.

J. J. E. VAN DEN THOORN.

ECHINOFOSSULOCACTUS COPTONOGONUS

(Lem) Lawr.

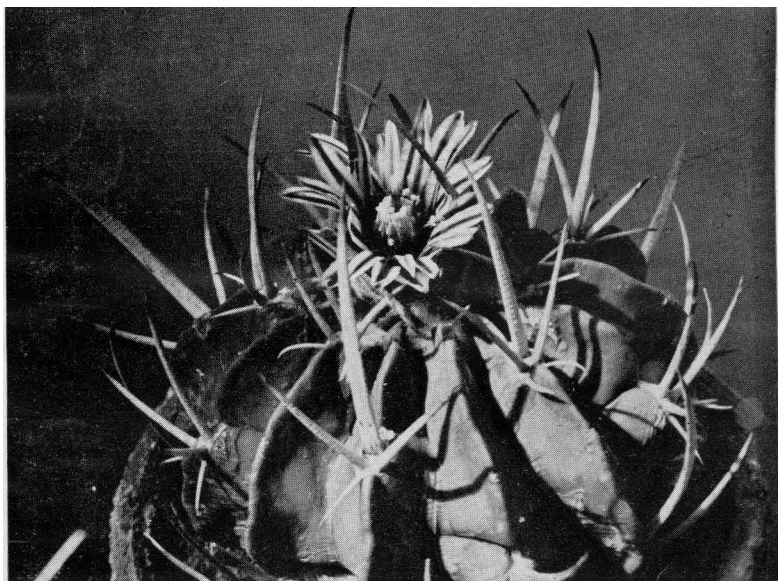
Deze geslachtsnaam werd in 1841 door Lawrence ingesteld, doch daarna is er nog heel wat strijd gevoerd, daar Schumann in 1898 voor deze plantensoort het geslacht *Stenocactus* opstelde. Britton en Rose voerden in 1922 in hun standaardwerk „The Cactaceae” den naam *Echinofossulocactus* weder in, omdat deze naam volgens hun meening de prioriteit had. Om aan den strijd een einde te maken stelde Seggazzini in 1923 voor beide namen te laten vervallen en daarvoor den naam *Brittonrosea* in de plaats te stellen.

Vanzelfsprekend werd dit idee afgewezen, daar reeds twee officieel beschreven namen bestonden, waarvan één toch de prioriteit moest hebben. Alwin Berger handhaafde in Kakteen, uitgegeven in 1923, den naam *Stenocactus* van Karl Schumann daar hij van meening was: dat Lawrence in het geslacht *Echinofossulocactus* verschillende Echinocactussoorten had ingedeeld, die daar niet toe gerekend moesten worden. Ook Backeberg nam in zijn Systematisch Overzicht van 1938 den naam

Stenocactus over doch liet dezen naam in zijn laatste publicatie van 1942 vervallen en herstelde weder den ouden naam van *L a w r e n c e*. Wij hopen, dat de strijd nu ten einde is.

Het geslacht *Echinofossulocactus* omvat een karakteristieke plantengroep, welke gemakkelijk te herkennen is aan de vele ribben. Heel veel moeilijker te herkennen zijn de verschillende soorten, daar deze bijzonder variabel zijn. Weber gaat zelfs zoo ver, dat hij alle soorten als variëteiten van *Echinof. crispatus* beschouwt.

De ribben loopen in aantal sterk uiteen en wel van 10 tot meer dan 100. De hierbij afgebeelde plant heeft het kleinste aantal rib-

Echinofossulocactus coptonogonus (Lem) Lawr.

Foto Dr. C. L. Harders.

ben: *Echinof. mulficostatus* daarentegen kan meer dan 100 ribben vertoonen.

De ribben zijn meestal dun, dicht tegen elkaar gedrukt en gegolfd. De areolen liggen ver uit elkaar, dikwijls zijn er slechts twee op een rib. De bedoorning is erg variabel. zelfs bij planten van dezelfde soort treft men ronde of platte of soms breede doorns aan, maar zij zijn nooit haakvormig. De planten worden niet groot en blijven in den regel enkelvoudig.

De bloemen zijn ongeveer 2 cm groot, meestal witachtig van

kleur met een magentarooide of paarsroode middenstreep, soms zijn de bloemen rozerood of bijna geheel wit naar gelang de breedte van de middenstreep, die ook heel smal kan zijn. Ook hierin is de variabiliteit hij dezelfde soort groot. De bloemen verschijnen in den top, meestal met een aantal tegelijk en moeten zich dikwijls door de sterke bedoorning heendringen.

De hierbij afgebeelde foto van Dr. C. L. H a r d e r s werd genomen van *Echinof. coptonogonus* (Lem) Lawr. Deze plant heeft het kleinste aantal ribben en wel slechts 10 tot 14. Het plantenlichaam is plat kogelvormig en grijsgroen van kleur. Van de doorns, meestal 5 in aantal, zijn de 4 onderste als randdoorns en de bovenste, die tot 4 mm. lang wordt als centrale doorn te beschouwen. De doorns zijn alle geringd en hoornachtig. De bloemen zijn witachtig met karmijnroode middenstreep.

De planten van het geslacht der veelribbigen komen uit Mexico, in onze verzamelingen komen ze over het algemeen niet in groote getale voor. Zij groeien langzaam.

TH. DE HAAS.

INHOUD: Lobivia. - Cotyledon reticulata. - Het Leekenhoekje. - Echinofossulocactus coptonogonus.

Verantwoordelijk redacteur: J. J. E. van den Thoorn, 2de redactrice, Den Haag.

Verantwoordelijk voor de advertenties: J. J. E. van den Thoorn, Den Haag.

Uitgever: Vereeniging Succulenta, gevestigd te Leeuwarden.

Drukker: Firma J. van Druten, Drukkerij de Industrie, Voorstraat 90, Utrecht.

Verschijnt: maandelijks.

Abonnementsprijs: lidmaatschap der Vereniging f 3.- per jaar.

Prijs per nummer: wordt niet per nummer verkocht.

Kernformule der Vakgroep Tijdschriften P.V. 1995/1.